

## InfoCenter

---

**From:** Boris Tanusheff <thaneosh@hotmail.com>  
**Sent:** 29 януари 2018 г. 19:41  
**To:** infocenter@parliament.bg  
**Subject:** Истанбулската конвенция

Здравейте,

От името на асоциацията, която представлявам - С.Е.Д.І.Ф., като неин вицепрезидент, но също така и от мое име, ви изпращам мой анализ, качен в личния ми блог, за "прогресистката" идеология, която се прокарва в конвенцията.

С уважение,

Борис Танушев

<http://boristanouscheff.blog.bg/lichni-dnevnic/2018/01/23/istanbulskata-konvencija-kato-antiutopia.1589685>

---

Блогът на Борис Танушев :: Истанбулската конвенция като антиутопия

[boristanouscheff.blog.bg](http://boristanouscheff.blog.bg)

Блогът на Борис Танушев :: Истанбулската конвенция като антиутопия



Истанбулската конвенция като антиутопия  
Автор: boristanouscheff Категория: Лични дневници  
Прочетен: 762 Коментари: 2 Гласове: 2

Последна промяна: 23.01 17:29

Постингът е бил сред най-популярни в категория в Blog.bg

/текстът интерпретира и част от другите възражения в интернет срещу ИК/

Антиутопията представлява поставянето в перспектива на социално-политическия проект на Утопията. В "Прекрасният нов свят" на Олдъс Хъксли насилието и страданието са премахнати, обществото, асистирано и анестизирано от научно-техническия прогрес, се забавлява, наладата е смисъл на живота му. В него семействата са отживелица и децата се отглеждат колективно. В градините ги пускат да си играят голички на „първобитни сексуални игри“. Тези, които не изпитват радост от еротичните игри, се смятат за болни... Както самият Хъксли отбелязва, сексуалната свобода приучвана от най-ранна детска възраст е типична за тоталитарните общества, защото компенсира ограничаването на всички останали.

Днес сме по-близо от всякога до реализирането на неговата антиутопия. Борбата за отмяна на сексуалните норми, разкрепостената сексуалност, като постмодерна характеристика на индивида, е спечелила решителна битка, ако не и войната. Същност, нейната инспирация има своя фундамент в постулатите на Франкфуртската школа обединяваща неомарксистки мислители като Хоркхаймер, Адорно, Маркузе. Тяхната социалната философия е подход, който приема за отправна точка социалните отношения, социалните форми на живот, а не абстракции (както те ги определят) като индивида или държавата. Политическите измерения на тази философия директно целят трансформацията на обществения живот, особено в сферата на културата и комуникацията.

Маркузе в "Ерос и цивилизация" го прави с фройдистки прочит на Маркс и развива концепцията за "репресивната десублимация". За разлика от Фройд, който в принципа на реалността поддържа необходимостта от репресивна сублимация на желанията, той осъжда нехуманността на репресивната реалност, като съответстваща на експлоататорското общество. Вместо нейния принцип той препоръчва разцвет на желанията и преобразуване на сексуалността в Ерос (в креативна сила).

Според него, толерантността към идеите, които служат на системата на господство и потисничество, е изкривяване на концепцията за толерантност. Маркузе се противопоставя на истинската толерантност, която е задължително еманципираща, на опортюнистичното извращение на идеята за нея, която той квалифицира като "репресивна толерантност". Оттук и призивът му за преодоляване на господстващите идеи и ценности.

Малко е да се каже, че в лицето на съвременната "джендър" идеология, той е намерил продължител, тя си е направо апологетика на културния неомарксизъм завещан ни от Франкфуртската школа. С любезното съдействие на присъщото им социално инженерство се извършва "деконструкция" на "репресията" основана на половата идентичност. Полова, защото базата, от която тръгва теорията на джендъра, е дихотомията природното естество / социално-културно измерение. Според нея, човек се ражда "полово неутрален". Единствено "въплъщаването" му в обществената среда го детерминира полово. Сексуалността в този процес, както и Хъксли го акцентира в романа си, е водеща спрямо ценностните натрупвания.

С политически стратегии (към, които по същество спада и т.н. Истанбулска конвенция) се променя биологичната идентичност с обезличаване на половата полярност в името на свободата на самоопределението, на самоконструирането (на практика – на самоизмислянето). Редуцирането ѝ от природна, социална и културна съвкупност до свободно избираема и променлива сексуална ориентация се представя като еманципация от репресията.

Гуруто на този "мейнстрим" е Джудит Бътлър ("Безпокойствата около родовия пол. Феминизмът и подриването на идентичността") Тя постулира идентичността като перформативна, тоест, изградена от повтарящи се изяви на индивида - само докато има жени, като част от „хетеросексуалната принудителна нормалност“, те могат да бъдат потискани. За нея полът не е телесна даденост а дискурсивно произведена материалност - хетеросексуалните „сигнатури“ на обществото трябва да се изличат. Мъжът и жената, семейството и родителите нямат право на естественост – те са символи на хегемонията на мъжа над жената и на хетеросексуалността над другите форми на сексуалност.

/В скоби, за "куиър" теорията ("надстройка" на джендър теорията) дори и полярността между хетеро и хомо идентичността трябва да бъде преодоляна (вместо той, тя и 32-та други пола, да съществува само "те", или нещо подобно безлично, в среден род), защото единствено тогава хората ще получат пълната свобода за "самоизмислянето" си. Полът не е детерминираност, той е флуид, инвенция./

Но да се върнем към основополагащата за джендъра дихотомия природа / култура. Ако действително хората могат да се самоконструират, да се самоизмислят без никаква връзка с природното естество и в цезура с обществените ценности и социални роли, то не може да се говори за стойности, на базата, на които този процес се извършва, а само за конвенционално поддържани роли. В действителност джендърът, разбран като свободно избираема социална роля в резултат на полова схизма, е релятивистки конструкт. Оттук и джендърската теория е един релятивистки постулат с всички произтичащи от това последствия при налагането му в разграждането на традиции и ценности.

Как в този постмодерен релятивизъм се вписва Истанбулската конвенция (ИК), в която терминът "джендър" (накратко - "социален пол", който може и да съвпада с

биологичния, но само по изключение) е използван 25 пъти, докато пол (биологичен) - 19 (броенето е по английския оригинал) и очевидно въпросната тематика съвсем не ѝ е чужда?

/В българския превод на конвенцията, понятието за джендър (социален пол) е преведено некоректно на места само като пол (подразбиращо се анатомичен), поради което се налага да се използва разяснителния протокол към нея, за изясняване на действителния му смисъл. Да се пита човек, кой има сметка да внушава неистини по обхвата на конвенцията. Но като се знае кои са оформили стратегията за въвеждането ѝ в българското законодателство, въпросителните отпадат. Това са: фондация „Джендър алтернативи“, фондация „Български център за джендър изследвания“, Младежка ЛГБТ организация „Действие“, фондация „SOS - семейства в риск“, сдружение „Алианс за защита от насилие основано на пола“, фондация „Ресурсен център – Билитис“, фондация „Асоциация Анимус“, „Български хелзинкски комитет“, сдружение „Център на неправителствените организации в Разград“, Академия на МВР [магнаурците?] и Юридически факултет [кой/кои от него?] на СУ „Св. Климент Охридски“./

В чл. 3, т. 43 на разяснителния документ придружаващ конвенцията се среща първата дефиниция, която е достатъчно неконкретизирана, за да казва нещо определено: “терминът “джендър” не е използван, за да замести термините “жени” и “мъже” използвани в конвенцията.“ В т. 53 на същия този член 3 обаче, нещата идват на мястото си и обтекаемостта на дефиницията чудесно се вписва, както в контекста на разширителния, както се разбира, обхват на конвенцията, така и в по-горе споменатата теория на джендъра: “редакторите пожелаха да добавят следните мотиви за дискриминация, които представляват специален интерес по отношение целта на Конвенцията: джендър, сексуална ориентация, джендърна идентичност, възраст, здравословно състояние, инвалидност, семейно положение и статута на мигрант или бежанец, или всеки друг статут, което показва, че този списък не е изчерпателен.“ Тук дори и да приемем, че джендър се тълкува като обобщено понятие за пол, то “джендърна(та) идентичност” е ясен знак, преpraщащ ни към пола като социална конструкция.

Малко по-нататък, отново в същата 53-та точка, нещата вече са представени съвсем експлицитно: “ Някои групи лица също могат да бъдат дискриминирани поради тяхната полова идентичност, което означава, казано простичко, че джендърът [социалният пол], с който те се идентифицират, не съответства на пола, който им е отреден по раждане. Това включва категории лица като трансджендърите или транссексуалните, травестити и други групи хора, които не отговарят на това, което обществото признава за принадлежност към "мъжките" или "женските" категории.”...

Мисля, че няма нужда повече да се проследява - и само тези редове са достатъчни да се осъзнае, че ИК е продукт на епохата си – неолиберален (левичарски и елитарен) прогресизъм, насочен към осъществяване на социални и политически реформи, които да разрушат традиционните ценности на обществото

(превърщането на биологичния пол в социокултурен феномен е само един от елементите), за да се отвори път на "прогреса" разбиран като... Прекрасния нов свят.

Оказва се, че ИК е първият международно-правен документ, първият международен договор, съдържащ дефиниция на пола. На негова основа се официализира определението за полова идентичност основана не на биологичния пол а на конструираната социална роля. Идентичността, напълно в духа на културния марксизъм, мултикултурализма (мултиполовете) и "краят на историята" се трансформира от класова в джендърна.

В процеса на това преобразуване особена роля играе езикът. На него е възложена конструкцията на желаната действителност. Оттук и значението, което се отдава в I в. С.Н.Ф. (След Нашия Форд) на джендърното образование още от детската градина. Децата трябва да се подготвят за половата си идентичност чрез "саморазпитване" (искаш ли принцесата да се омъжи за принца или да се ожени за друга принцеса?), чрез запознаване с "нестереотипните роли" на пола. Чл. 14, т. 1 от ИК: "Страните предприемат, където е подходящо, необходимите стъпки за включване на съобразен с развиващите се възможности на учащите се учебен материал по въпроси като равнопоставеност между жените и мъжете, нестереотипни роли на пола, взаимно уважение, ненасилствено разрешаване на конфликти в междуличностните отношения, насилие над жените, основано на пола, и право на лична неприкосновеност, в официалните учебни програми и на всички образователни равнища."

Но нека да продължим още малко с ИК в светлината на прогресизма. След като той е основно парадигма на лявото, "нормално" е да очакваме от него посегателство, както срещу класическото, "буржоазното" семейство (тук "традицията" е още от времето на "Комунистическия манифест", преминавайки в съвремието през законите за "защита" на децата по държавно усмотрение и достигайки до "родител 1" и "родител 2"), така и срещу християнските ценности на цивилизацията ни.

Ето едно доказателство за горното от самата шефка - г-жа О'Лъфлин, на експертната група осъществяваща мониторинговия механизъм - съкратено GREVIO, над всяка страна подписала ИК. По българската телевизия, тя заявява следното: „Общото между противниците на Истанбулската конвенция е, че идват от бивши комунистически страни, а днес са силно повлияни от религиозните си възгледи.“ Но как да не са повлияни, след като религиозните представи за мъжа и жената като образ и подобие влизат в противоречие с прогресистките ѝ възгледи?

Нещо повече, тях откриваме и в самия текст на конвенцията. В чл. 12, т 1 се казва: "Страните предприемат необходимите мерки за насърчаване на промени в социалните и културни модели на поведение на жените и мъжете с цел изкореняване на предразсъдъци, обичаи, традиции и всякакви други практики, основани на идеята за малоценност на жените или на стереотипни роли за жените и мъжете." Ще ги премахват, следователно, традициите, европейските с предимство,

най-вероятно по препоръките на същия този феминизиран GREVIO. 8 чиновнички (толкова му е съставът) ще решават съдбата на 8 и повече вековни обичаи. Обаче, „Спокойно, бели хетеро мъже! Днес рушим само патриархата!“

Неподправен феминизъм извира и от следното изказване на госпожата шеф: „Често мъжете имат повече сила, повече физическа и икономическа сила - това е естествено. Но те често имат повече авторитет и стоят по-високо в йерархията от жените.“ Излиза, че не физическата сила, която все пак е предпоставка за упражняване от мъжете на насилие, е проблемна – тя била естествена, а техният авторитет в къщи, предполагаемо бащин, след като икономическият е в графата естествен. Явно не му е позволено на мъжа да има авторитет по природен път ставайки баща, ще трябва да си изгради първо социалния пол.

Между другото, в GREVIO са само жени. Незнайно дали са биологично или социално такива, но със сигурност не смятат, че са в конфликт на интереси при упражняването на правомощията си насочени приоритетно срещу мъжете. На тези доказано неавторитарни (нали няма мъже между тях) личности им е възложена свръх отговорна задача във връзка с чл. 68 т. 1: “Страните представят пред Генералния секретар на Съвета на Европа доклад за законодателни и други мерки, въвеждащи в сила разпоредбите на настоящата Конвенция, съставен на основата на изготвен от GREVIO въпросник, който да бъде разгледан от GREVIO.”. На практика излиза, че назначените от неизвестно кой, по неизвестно какви критерии шепла чиновници, ще контролират и налагат вижданията си на легитимно избрани органи и национални институции... Тук му е мястото да се попита - малко ли са ви брюкселските, та искате още от същото?

Но да се върнем към конвенцията. Във вдъхновяващо звучащото ѝ заглавие – борба с насилието - “Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие”, е заседнала обаче една презумпция за жените като жертви, а като се зачетем в съдържанието ѝ, разбираме, че техните насилници, отново по презумпция (инструментариум за доказване на конкретна вина по фиксирани критерии не е предвиден), са мъжете. Нещо повече, обвинението срещу тях е като за класов враг, сякаш преписано от учебник по марксизъм-ленинизъм: “насилието над жени е проява на исторически неравнопоставените властови отношения между жените и мъжете, които са довели до доминация над жените и дискриминация срещу тях от страна на мъжете”. Да се припомни ли, че в демократичните общества за вина може да се търси и носи само лична отговорност? А и как се доказва, че едно деяние е извършено единствено заради половата принадлежност на лицето?

На фона на претенцията, че е за “постигането на равнопоставеност между жените и мъжете”, конвенцията е по-скоро инструмент за позитивна (обратна) дискриминация, чрез която етикетирани като “слабия пол” жени, а и всички останали извън биологичния мъжки, получават на практика допълнителна опека от закона. Затова пък истинска дискриминация в действие е вменяването на склонност към насилие у мъжете единствено на база пола им: “Като отбелязват

структурната природа на насилието над жени като насилие, основано на пола“. При такава априорна “структурираност“ на пола, как да намериш място (конвенцията е с разширителен обхват) да отбележиш някъде, че и момчетата, като момичетата, търпят насилие, когато им “осакатяват гениталиите“.

Всеки един човек, независимо от половата или расовата си принадлежност има право на защита ако е обект на дискриминация или насилие. Групирането на хората нуждаещи се от защита по общи признаци всъщност води до тяхното обезличаване, до предметяването им. Доказателство за това следствие откриваме в чл. 7, т. 3: “Предприетите съгласно този член мерки [за борба с всички форми на насилие] следва да включват, когато е уместно, всички релевантни участници като правителствени агенции, национални, регионални и местни парламенти и органи, национални институции за правата на човека и организации на гражданското общество.“ Жената тук отсъства като “релевантен участник“ в мерките, които я засягат. Тя не е техен субект а обект. Още по-категорично държавата нахлува в личното пространство на “обекта“ си в чл. 18, т. 4: “Предоставянето на услуги не бива да зависи от желанието на жертвата да подаде жалба или да свидетелства срещу извършителя.“ Излиза, че конвенцията е само претекст на държавата, за да нахлуе в семейството. Там, където не успяха с проектозакона За детето, сега опитват с ИК.

Обективно, за какво въобще ни е тази конвенция, ако изключим отхвърлените ѝ от обществото ни опити за разбиване на семейството и традициите и налагане на джендърната идеология? От левичарските ѝ тенденции ще захлебят единствено определени медии и специализираните в “чувствителната“ тематика НПО-та (чл. 14, 15 и 17)? Нейната експлицитно обявена материя – насилието - е уредена в редица от националните ни закони: Закон за равнопоставеност на жените и мъжете; Закон за защита от домашното насилие; Закон за защита на детето; Закон за защита от дискриминация; Конституцията, чийто чл. 6 (2) между другото постулира: “(...) Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.“ А какво, ако не привилегия по полов признак, е създаваният от ИК различен режим за защита на правата?

В заключение - ако се ратифицира, конвенцията ще въведе вместо положителни дискриминационни практики противопоставяйки пол срещу пол. Тя е колкото имагинерна стъпка към преодоляване на насилието, толкова и реална крачка към (анти)утопията на джендърната идеология, към субективизма на “аз съм мярката на всички неща“ и размиване на ценностите.

“Утопиите изглеждат много по-осъществими, отколкото се смяташе някога. Сега ние сме изправени пред друг тревожен въпрос. Как да избегнем окончателното им осъществяване? (...) Животът крачи към утопиите. И може би започва нов век, когато интелигенцията и образованите хора ще мечтаят за средства, чрез които да



избегнат утопиите и да се върнат към едно неутопично общество, не така съвършено, но по-свободно.” Н. А. Бердяев, “Новото средновековие”

П.С. Уточнение - Проблемът на Истанбулската конвенция не е в превода ѝ на български, както сега се опитват да ни убедят промоторите ѝ, а в нейния смисъл. Дори и да бъде тя повторно преведена с корекции, според чл. 81, параграф последен от конвенцията, меродавни ще си останат само английският и френският ѝ оригинал. Следователно, при тълкуването и прилагането ѝ, българският превод, какъвто и да бъде той, ще е само за сведение. Предвиденият мониторинг по изпълнението ѝ ще се осъществява единствено по автентичния текст – английски или френски, съгласно смисълът, който те ѝ придават.

Умишлена заблуда се съдържа в предложенията да се приеме конвенцията с тълкувателна декларация. Според член 78, една такава декларация представлява по същество резерва към конвенцията и е недопустима. Примерът на Полша е показателен в това отношение. Срещу нейните тълкувателни резерви е направено възражение от Швейцария, Холандия, Швеция, Норвегия, Финландия и Австрия.

